

však již z toho, že snášela — i když odporovala snad z počátku do jisté míry souložení — přec jen souložení další, aniž by se byla o tom zaměstnavatelce svojí zmínila a aniž by byla opustila službu, jak by jí k tomu byl oprávněval § 28. čeled. ř. Ba ona přijímala — jak to tvrdí obžalovaný — od něho za jednotlivá souložení dary, což prokazuje jasně, že mravní vůle děvčete podlehla vskutku úkladům obžalovaného a že týž F. H. ke smilným činům vskutku svedl.

Omyl obžalovaného, týkající se jeho dozorčí povinnosti, rozsudek nezjišťuje; ale nehledě ani k tomu, nebyl omyl tento, jakožto omyl patrně právní, podle zásady § 3. tr. z. ani způsobilým, obžalovaného omluviti.

S s k ý.

§ 82. tr. z. chce poskytnouti vyšší trestní sankci zvýšenou ochranu tělesné integrity veřejného orgánu proti jakémukoliv ublížení, byť i toto nebylo přímo spojeno s porušením zdraví, neb s neschopností k povolání.

Reální iníjurie nižšího řádu, sběhší se současně se zločinem dle § 81. tr. z., jsou tímto absorbovány a netvoří samostatnou skutkovou podstatu přestupku dle § 312. tr. z. (Rozh. 21. listopadu 1908, Kr III. 126/8.)

Rozsudkem sborového soudu I. instance byl obžalovaný J. B. uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §. 81. tr. z. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením, uvedeným v §. 312. tr. z., a odsouzen podle §. 82. odst. II. tr. z. se zřetelem na § 35. tr. z. a s použitím §. 54. tr. z.

Zmateční stížnosti, proti tomuto rozsudku podané, vyhověl c. k. nejvyšší soud zrušovací potud, pokud se týkala výroku, odsuzujícího obžalovaného pro přestupek dle §. 312. tr. z., spáchaný urážkou strážníka P. H. s k u t k e m, rozsudek v tom směru zrušen a obžalovaný dotyčné obžaloby dle §. 259. č. 3. tr. ř. sprostěn. V ostatních směrech byla zmateční stížnost zamítnuta.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost podána byla na základě §. 281. č. 10. (správně 11.) tr. ř., poněvadž prý soudní dvůr překročil, položiv při výměře trestu za základ vyšší trestní sazbu §u 82. tr. z., meze trestní sazby, založené přitěžujícími okolnostmi, uvedenými jmenovitě v §u 82. tr. z. Stížnost dovozuje, že soudní dvůr pokládal neprávem nepatrná, s pražádným porušením zdraví a neschopností k povolání nespojená poranění strážníka P. H. (oděrky kožní na pravé kosti holenní) a strážníka B. M. (úder do krve na levé kosti holenní) za »uškození« po rozumu §u 82. tr. z. a že je položil neprávem za základ výroku, používajícímu vyšší trestní sazby §u 82. tr. z. Ve stanovisku soudu rozhodovavšího však právního omylu seznati nelze. Skutečnost, že v §. 81. tr. z. není uškození vůbec stanoveno jako známka skutkové

povahy, jakož i to, že v §. 82. tr. z. jsou postaveny vedle sebe »zranění« a »uškození«, aniž by byl stupeň uškození určen blíže jakýmkoliv způsobem, ku př. podobně, jak v § 411: tr. z., připouštějí závěr, že § 82. tr. z. chce vyšší trestní sankcí poskytnouti tělesné integritě veřejného orgánu zvýšenou ochranu proti jakémukoliv ublížení. Poněvadž se však porušuje integrita těla i uškozením, jež nejsou přímo s porušením zdraví, neb s neschopností k povolání spojena, kožní oděrky a krvácející porušení souvislosti kožní pokrývky však zajisté pod pojem uškození spadají, nelze tvrditi, že vyšší trestní sazby §u 82. tr. z. poskytuje dostatečnou volnost, aby se přihlíželo náležitě ku rozdílu mezi stupni způsobeného uškození nebo poranění.

Pokud se potírá výrok, odsuzující obžalovaného dle § 312. tr. z. jednak pro urážku vrchnostenských osob, v nálezu uvedených, s lo v e m, jednak pro urážku strážníka P. H. s k u t k e m s hlediska § 281., č. 10 tr. ř. jest stížnost v ohledu prvnějším v nepravu, ve směru poslednějším však v právu.

Nadávkami, pronesenými obžalovaným proti osobám vrchnostenským v době, kdy se nacházely ve vykonávání své služby, jsou porušeny jiné předpisy zákona (a sice předpisy § 312. tr. z.), než jeho činností, (jež spadá pod § 81. tr. z.). Běží tu o delikty, jichž skutkové povahy nestojí k sobě v poměru subordinovaném, nýbrž koordinovaném. Poměr koordinace, v němž se nachází navzájem k sobě urážka strážce slovy a veřejné násilí dle §u 81. tr. z. podmiňuje však, že, je-li zde skutková povaha deliktův obou, sluší použití současně též ustanovení trestního zákona, vztahujících se na každý z nich.

Ale jinak má se věc, pokud jde o urážku strážníka H. s k u t k e m, položenou obžalovanému za vinu. Byv napomenut ke klidu nejdříve strážníkem N., později strážníkem H., odstrčil obžalovaný tohoto od sebe, byl na to prohlášen za zatčena a odveden do vazby, při čemž pokračoval ve svých výtržnostech a dopustil se činů, jež se jeví býti zločinem dle § 81. tr. z. Odbojné chování se obžalovaného, projevené vůči úředním orgánům, započalo tím, že týž neuposlechl napomenutí, s nímž se bylo na něho obráceno, stupňovalo se pak dále potud, že obžalovaný strážníka H. od sebe odstrčil a zvrhlo se konečně v násilné vztažení ruky, kvalifikované úmyslem, zmařiti služební výkon. Jednotlivé fáse tohoto sběhu událostí způsobem o d d ě l e n ý m pod zákon trestní podřadovati nelze. Vylíčený příběh jest spíše n e r o z l u č n ý m c e l k e m, jehož konečný efekt, totiž zločin podle §u 81. tr. z. musí obžalovaný dle trestního práva zodpovídati; neproti tomu jsou sběhnuvší se mezitím reální injurie řádu nižšího těžším zločinem dle §u. 81. tr. z. absorbovány. Ve směru naznačeném bylo proto vynésti rozsudek osvobozující. Ss.